

Quaestio ad Cyrillum

Ἐπίδοθεῖσα τῷ ἀγίῳ Κυρίλλῳ πιστῷ ἀρχιερεῖ, γνησίῳ θεράποντι
Θεοῦ, ἀγίῳ Κυρίλλῳ ἀρχιεπισκόπῳ Ἀλεξανδρείας παρὰ τῆς
ἀδελφότητος.

Ἦν μὲν εὖ ἔχειν ἡμᾶς ἡσυχάζοντας, εἰ καὶ τι κατορθοῦντας ἴσως τῶν
σπουδαζομένων, οὐδὲν δὲ ἤττον κάκειθεν ἀποδημοῦντας, ἡμᾶς αὐτοσώφελεισθαι
νομιζομεν διὰ τὴν σὴν μόνον θέαν, καὶ μάλιστα κερδανοῦμεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ στόματός
σου τὴν εὐσέβειαν διδασκόμενοι. Τὸ μὲν γὰρ καὶ πόρρω γῆς κατησχημένους
ἀναγινώσκειν τὰς βίβλους καὶ τὰ πονήματα τῆς σῆς ὁσιότητος, καλὸν ἅμα καὶ
ὠφέλιμον καὶ εἰς τὰ πρόσω φέρον τοὺς προσέχοντας· τὸ δ' ἐξ αὐτῶν τῶν θείαν χάριν
καὶ πνευματικὴν γλυκύτητα πηγαζόντων χειλέων τὴν διδασκαλίαν ἀρδεύεσθαι
, βεβαιότερον ἅμα καὶ ζωτικώτερον ὑπάρχει. ἤκομεν τοίνυν αὐθις διὰ τὴν εἰς σέ καὶ
τὴν εὐσέβειαν ἐπιθυμίαν, προκοπὴν θ' ἡμετέραν ἅμα καὶ ἐτέρων διόρθωσιν.
δεξάμενοι γὰρ πρόσθεν ἐκ τῶν σῶν ἀγίων χειρῶν τὴν περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ὀρθῶν
δογμάτων ζήτησιν ἐπιλύουσαν βίβλον, οὐκ ὀλίγην τὴν ὄνησιν ἀπηνεγκάμεθα. ἡμῖν
μὲν γὰρ γέγονεν εἰς βεβαίωσιν ὁ λόγος, ἐτέροις δὲ εἰς διόρθωσιν· ὀλίγοι δ' εἰσὶν οἱ
μὴ προσελθόντες τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ, ὧν ἐνεφράγη τὰ στόματα. ἀλλ' οἱ τῆς
Ἀβηλινῆς χώρας κακῶς πρὸς ἀλλήλους διατεινόμενοι δογματικῶν ἕνεκα τινῶν
ζητημάτων εἰς τοσοῦτον μανίας ἤλασαν ὡς καὶ καθαιρέσεις καὶ ἀναθεματισμούς
κατ' ἀλλήλων ὀρίζειν καὶ διωγμούς πρὸς ἀλλήλους φέρειν καὶ διαρπαγὰς ὑπομένειν
καὶ μητ' ἐπισκόποις μήτε πατράσιν εἴκειν τοῖς αὐτόθι, μήτε μὴν τοῖς παρ' ἡμῖν, μητ'
ἄλλοις τισὶν ἀγίων παραχωρεῖν, τὸ μείζονος μέτρου γνώσεως ἠξιῶσθαι, οὕτω
κατακράτος ἢ σατανικὴ ἀκαταστασία πόρρω τῆς θείας εἰρήνης αὐτοὺς
ἐξηχμαλώτισε. πρὸς τούτοις αὐθις καὶ τῶν Αἰγυπτίων τινὲς οὐκ ὀρθῶς φρονεῖν περὶ
Θεοῦ δεδιδαγμένοι, τὴν αὐτὴν ἐκείνοις νοσοῦντες μανίαν, τοῖς ἴσοις τῆς πλεονεξίας
548 σπουδάσασιν κατ' ἀλλήλων προσφέρονται, ἀλλὰ θειόθεν μέρος ἐκάτερον
νυγέντες πρὸς τοὺς ἐν παλαιστίνῃ ἀγίους ἤκασιν, καὶ τούτοις τὰς ζητούμενας πεύσεις
προσήγαγον. ἡμεῖς δὲ τὴν ἑαυτῶν μετρήσαντες δύναμιν ἐκρίναμεν μὴ δεῖν ἡμᾶς
αὐτοὺς περὶ τούτων ὀρίζειν, μήτε μὴν ἰκανῶς ἔχειν τὸν περὶ τῶν τοιούτων
ἐξετάσεων ἀποδοῦναι λόγον. μαθόντες τοίνυν οἱ προειρημένοι παρρησίαν πρὸς τὴν
σὴν ἡμᾶς ἔχειν ὁσιότητα, ἐξελιπάρησαν διὰ τῆς ἡμῶν βραχύτητος πέρας δέξασθαι
τῆς πρὸς ἀλλήλους μάχης τὸν τῆς ὑμετέρας διδασκαλίας λόγον.

Συναινεσάντων οὖν τῶν καθ' ἡμᾶς ἀγίων πατέρων, αὐθαίρετοι τὴν
παράκλησιν ἐδεξάμεθα, ἑαυτοῖς μᾶλλον ἢ ἐκείνοις χαριζόμενοι τῷ καὶ αὐτῶν τῶν
ὄψεων ἀπολαῦσαι καὶ παρόντι συνευφρανθῆναι καὶ λόγῳ ζῶντι καὶ οὐ γράμματι δι'
ἐτέρων πεμπομένῳ καὶ πλέον τὴν ἐπιθυμίαν ἐξάπτοντι. ἠρπάσαμεν τοίνυν τὴν
ἄφιξιν οὐ μετρίως χαίροντες ὅπως καὶ δι' ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων, ἦν μὲν πρὸς
ἀλλήλους συγκροτοῦσι καταθῶνται μάχην, διὰ δὲ τῆς ὑγιαινούσης σου διδασκαλίας
ἢ τοῦ Χριστοῦ εἰρήνην αὐτοῖς τε καὶ ἡμῖν ὡς τάχιστα βραβευθεῖ· εἴτ' ἀπιόντων ἡμῶν
διὰ φίλην ἡσυχίαν, εἴτε μενόντων διὰ τὴν ἀγάπην καὶ συγκρότησιν καὶ τὴν ἐκ
τούτων προκοπὴν καὶ τὰ γραφησόμενα πεμπόντων εὐκαιρότερον. ἀλλ' αὐτὸς, πάτερ
ἀγιώτατε, γνησίως ἡμᾶς ὄραν μὴ παραιτοῦ, πατὴρ σπλάγχνα καὶ εἰς ἡμᾶς
διασώζων. οὔτε γὰρ ὡς οἶμαι καὶ ἀπολογίας δεήσομεν, παρρησίας μετέχοντες μετὰ
αἰδοῦς διὰ Θεοῦ χάριν καὶ τὴν σὴν χρηστότητα, ἦν καὶ πλατυνθῆναι ἡμῖν αὐτοῖς
ἰσορρόπως τῆς ἡμετέρας γνησιότητος ἀπαιτοῦμεν, καὶ τοῦτο μετὰ σωφροσύνης.
οὕτω γὰρ γ' ἂν γένοιτο καὶ ἡμᾶς τῶν ἀμοιβαίων τέως τυγχάνειν καὶ τὴν σὴν

όσιότητα καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ εἰκότα πράττουσαν εὐγνωμονεῖν, ἦν πλέον ὁ τῶν ὄλων
Σωτὴρ ἀποδέξεται καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους κατὰ τὴν αὐτοῦ μίμησιν
καταγομένην οὐ βίας ἀνάγκη, ἀλλ' ἀγάπης γνησιότητι καὶ τοῦτο δῶρον αὐτῷ
προσφέρουσιν. Ἔστι δὲ τὰ ζητούμενα τὰ ὑποτεταγμένα.

[Τὰ μὲν κεφάλαια ἐνέκειντο τῇ ἀξιώσει, ἀλλ' ἵνα μὴ δις ταῦτα ἐγγράψωμεν
, συνεξέξαμεν ἕκαστον κεφάλαιον ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ.]